

HOROR

— Bentley —
LITTLE

DŮM

MEZI NEBEM A PEKLEM
STOJÍ POUZE JEDNO - DŮM.

DUM

The House

Copyright © 1999 by Bentley Little

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Milan Žáček, 2022

Cover © Zhivko P. Petrov, 2012

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2810-7 (pdf)

BENTLEY
LITTLE
DUM

FØBØS

Rodičům, Larrymu a Roseanne,
děkuji za dům, v němž jsem vyrostl,
a manželce, Wai Sau,
děkuji za dům, v němž bydlím.

Děkuji také mému agentovi,
Dominicku Abelovi.
Bylo to dlouhých a zvláštních deset let...
ale pořád jsme tady.

PROLOG

KALIFORNIE

Teddy žil už osm let na letišti.

Věděl, že je to problém; věděl, že trpí závažnou fobií, ale za celou tu dobu se neodvážil vyjít mimo terminál. Nevzpomínal si, co ho přimělo vyhledat zde útočiště, ale na tom už nezáleželo. Toto byl jeho domov, toto byl jeho svět a on s tím byl v pohodě. Peníze nacházel na podlaze nebo v přihrádkách na vrácené mince prodejních a telefonních automatů. Když bylo potřeba, o drobné žebрал. Jídlo si obstarával v bistrech a zmenšených letištních pobočkách řetězců Pizza Hut nebo Burger King, které tvořily místní občerstvovací zázemí. Šortky a trička kupoval nebo kradl v prodejně s dárkovými předměty. Četl časopisy a noviny, které lidé nechávali ležet na sedadlech, všechny ty tiskoviny, jež jim měly ukrátit čas při čekání na odlet.

Letištní terminál byl vyhříváný a klimatizovaný, fungoval non-stop a byl neustále plný lidí, reprezentativního průřezu společnosti. Nikdy se tu nenudil. Vždycky si měl s kým promluvit, s osamělými cestovateli nebo čekajícími příbuznými. Navazoval konverzace, vstřebával zhuštěná líčení cizích životů, vytvářel si ohromující lži o své vlastní existenci a pak šel dál, bohatší o další setkání.

Byl to člověk s „otevřenou náručí“, jak rádi říkali ostatní, a nic mu nedělalo větší radost než setkávání s novými lidmi, navazování nových přátelství, mluvení a poslouchání a zprostředkované prožívání života, kterého se on sám zřekl.

Hodně na sebe dbal, svršky měl uložené v uzamykatelné skříňce a každý den si je měnil, v noci si je přepíral v umyvadle na toaletách a sušil pod nástěnnými sušáky, sám se drhl houbou a vlasy si myl a česal šampony a hřebeny z necesérů získaných z krámku se suvenýry. Vyjma okamžiků, kdy byl nucen žebrot o peníze, by si ho nikdo nespletl s bezdomovcem, a protože byl na letišti už tak dlouho, že znal harmonogram a náplň směn jeho zaměstnanců, věděl, kdy a kde přesně se v prostorách prochází bezpečnostní hlídky, takže se s přehledem dokázal vyhybat odhalení. Přesto byl na terminálu vidět dost často na to, aby ho znali údržbáři, prodavačky z obchodů a další letištní personál. Jenže ho považovali za častého cestovatele a jednali s ním s nejvyšší úctou.

Poslední dobou měl však pocit, že není sám.

Na letišti s ním žilo ještě něco.

Z takové představy ho mrazilo do morku kostí. Nebylo to nic konkrétního, neměl jediný jasný důkaz. Šlo jen o neurčitý pocit, že do jeho životního prostoru vniká nějaký další stálý obyvatel. I to ale stačilo, aby z toho byl nervózní.

Žilo tu ještě něco.

Ne někdo.

Něco.

Netušil, proč si to myslí, ale bylo to tak a děsilo ho to. Věděl, že kdyby bylo třeba, z terminálu by dokázal odejít, s letišťem by se dokázal rozloučit, zmizel by do chaosu Los Angeles... Reálně ale nad takovou možností vůbec neuvažoval. Logicky, rozumově, to dávalo smysl, ale z emocionálního hlediska to bylo vyloučené. Ať z pověřivosti, nebo určité psychózy věděl, že terminál za žádnou cenu opustit nemůže, a veškeré plány, v nichž měla taková alternativa místo, ani v nejmenším nepřicházely v potaz.

Což znamenalo, že tu byl uvězněný.

S tou další věcí, která teď na letišti žila.

Během dne ho tato myšlenka nijak netrápila. Ale v noci, jako třeba teď, když davy prořídly, když osvětlení pohaslo na poloviční výkon, když svět venku zčernal...

Zachvěl se.

Když se minulý týden po rychlém umytí vlasů vrátil na své sedadlo u okna na východním okraji prostoru vyhrazeného společnosti Delta Airlines, zjistil, že se někdo dotýkal jeho časopisů. A nejen dotýkal. Bezostyšně s nimi manipuloval. Stránku, kterou měl označenou v *Newsweeku*, vytrhl, *Playboy*, který měl schovaný mezi jinými tiskovinami, položil na vrchol hromádky a otevřel na rozkládacím plakátu, a časopis *People* shodil na podlahu. Poslední hodinu v tomto křídle terminálu nikdo jiný nebyl a nikoho neviděl ani cestou na toalety a zpátky, jenže důkaz měl před očima, a tak si honem posbíral věci a pospíchal do zalidněnější části letiště.

Další noc u sebe neměl časopisy ani noviny a právě se chystal uvelebit ke krátkému spánku, když si všiml, že řádka sedadel, které si ke šlofiků vybral, je poházená několika střeleckými a loveckými časopisy: *Guns and Ammo*, *Hunting*, *American Hunter*, *Hunter and Prey*. Na koberci před sedadly byl rozlitou třešňovou limonádou Icee vykreslený obrys zakrváceného drápu a vedle se šklebil zubatý úsměv.

Šlo to po něm.

Tohle je varování, pomyslel si Teddy. Nebo hra, kterou si to s ním hraje. Tak či onak se mu to nelíbilo, rychle si pobalil svých momentálních pět švestek a přitom si zničehonic všiml, že se jeho část terminálu vyprazdňuje a že venku už padla noc. V obrovském okně s výhledem na ranvej uviděl svůj odraz, přízrak na pozadí černi, a z křehkosti vlastního těla ho přepadla nervozita; najednou se cítil, jako by už umřel.

Okamžitě zamířil zpátky k obchodům. Od prvního varování se zdržoval v přítomnosti lidí, poblíž světel. Členové letištní ochranky mu věnovali několik podezíravých pohledů,

a i když si uvědomoval, že mu hrozí prozrazení a ztráta bezpečí v anonymitě, nemohl si pomoci. Báł se zůstatvat sám.

Bál se, co by si ho mohlo najít.

Za chůze se ohlédl. Na opačném konci potemnělého křídla, u prázdné haly a odbavovací zóny, kde kdysi operovali zaměstnanci společnosti Pan Am, zahlédl černočerný stín, přelévající se amorfnní tvar, který odtřepotal od nepoužívané odbavovací přepážky k sedadlu, kde ještě před chvílí seděl.

Teddy se dal do běhu. Po tváři se mu řinul pot a zběsile mu tlouklo srdce. Sevřela ho absurdní, ale neochvějná představa, že ta temná silueta, ta bytost, stvůra nebo co už to bylo, ho spatřila, vyrazila za ním a teď ho před bistroem sejme a sežere.

Ale k bistrou doběhl bez problémů a tam uviděl člena ochranky a pokladní, jakéhosi obchodníka, který si u stolku četl noviny, mladý pár, jenž se snažil uklidnit plačící dítě, a když se zadíval zpátky do potemnělé chodby, nezahlédl nic, co by se vymykalo normálu.

Za mohutného oddechování a stále celý rozechvělý do bistra vkročil. Uvědomoval si, jak vypadá, a když přešel k pokladní, požádal o sklenici vody, oťřel si z čela pot a všiml si pohledu, kterým bleskla po ostraze, okamžitě zašátral v kapse po drobných, opravil se a požádal o malou kávu.

Sice o ni ve skutečnosti nestál, ale chtěl si sednout a vzpaumatovat se, chtěl být v blízkosti jiných lidí, takže pokladní poděkoval a šel se posadit ke štosu táců v zadní části malého jídelního koutu.

Co se to, sakra, děje? Přichází o rozum? Dost možná. Věděl, že rozhodně není nejnórmálnější člověk na světě, ale nemyslel si, že v tomto případě trpí halucinacemi, nemyslel si, že ho přepadly bludy. Něco si opravdu pohrálo s jeho časopisy, něco opravdu tou třešňovou štávou nakreslilo ten divný obrázek.

A opravdu viděl ten neurčitý černý stín.

Zvedl zrak od umakartového stolku. Chlapík z ostrahy z něho nespouštěl oči. Pomyslel si, že by se na sebe měl podívat do zrcadla, aby se ujistil, že vypadá slušně a upraveně. Nemohl si dovolit zničit si celý život, vyhodit z okna téměř deset let způsobného a odpovědného žití jen proto, že ho právě teď něco vyděsilo.

Proto, že po něm něco šlo.

Hned vedle bistra byly toalety, a tak na stolku zanechal noviny, aktovku i šálek kávy a zamířil ke dveřím se symbolem panáčka.

„Mohla byste mi dohlédnout na věci?“ zavolal na pokladní. Oslovil ji nacvičeným hlasem pana Důležitého obchodníka a pokladní se jen usmála a přikývla. „Jistě.“

„Díky.“

Cítil se trochu líp. Kamufláž vydržela a byl tady bezpečně uhnízděný mezi jinými lidmi. Vešel do místnůstky a zadíval se na sebe do zrcadla. Dnes se ještě neholil a začínal vypadat trochu zpustle, ale největší potíží představovaly jeho potem ulepené vlasy, takže vytáhl hřeben, podržel ho v tekoucí vodě a zajel si jím do vlasů.

Bylo to mnohem lepší.

Znenadání mu došlo, že si potřebuje i ulevit, přešel k pisoáru, stáhl zip –

– a koutkem oka si všiml jakéhosi mihotavého černého stínu.

Byl tam jen vteřinu, v jednom ze zrcadel, a Teddy se prudce otočil, přitom se stihl znovu zapnout a najednou měl sucho v ústech a znovu mu bušilo srdce.

Na rameni ucítil dotek studené ruky.

„Ne!“ vykřikl a trhl hlavou na druhou stranu.

Ale nikde nic nebylo.

Z toalety vyběhl, jako by mu za patami hořelo.

Zlé znamení, řekla by její matka, a Patty si nebyla úplně jistá, jestli by s ní nesouhlasila. Kdyby to řekla Hubeovi, ten by se jí vysmál, z ní, z její matky a celé její rodiny by si hned začal utahovat, řekl by jí, aby se přestěhovala do dvacátého století, ale Hube toho nevěděl tolik, kolik si myslel, že ví. Je spousta věcí, které věda umí vysvětlit, ale je také spousta věcí, které vysvětlit neumí, a Patty nebyla tak omezená, aby automaticky zavrhovala všechno, co je v rozporu s jejími předpojatými postoji.

Vránu sedící na popelnici nespouštěla z očí. Vrána nespouštěla z očí ji – a pak zamrkala.

Seděla tam, když Patty vyšla pověsit prádlo, a byla to ta největší vrána, jakou kdy viděla. Neuletěla, když kolem ní procházela, bez hnutí ji pozorovala, zatímco na šňůru rozvěšovala spodní prádlo, ponožky a ručníky. Nezareagovala, když na ni spustila „Kšá!“, když zadupala a výhrůžně mávla rukama, ničeho se nebála. Jako by věděla, že jí neublíží, a tvářila se, že má něco za lubem, že neodletí, dokud neudělá to, kvůli čemu se sem dostavila.

Patty netušila, co to může být, ale nemohla se zbavit dojmu, že se jí černý opeřenec snaží varovat, že sem byl vyslán za nějakým účelem, aby jí něco sdělil, a na ní je, aby se dopídila přesné podstaty jeho sdělení.

Přála si, aby tu s ní byla i její matka.

Ještě chvíli se na vránu upřeně dívala a potom kolem ní prošla zpátky do domu. Rozhodla se, že matce zavolá. Ano, tohle udělá. Vránu jí popíše, vylíčí jí sled dosavadních událostí, zjistí, jestli tomu matka sama nepřijde na kloub.

Když vstupovala do domu, vrána jednou zakrákala. A pak dvakrát právě v okamžiku, kdy v kuchyni zvedla sluchátko, aby vytočila matčino číslo.

Přála si, aby tu s ní byl i Hube. Ten by u otázky, proč je krákání tak dokonale propojené s jejími pohyby, určitě přišel s nějakou kousavou odpovědí. Přesto byla přesvědčená, že by souvislost mezi obojím uznal i on.

Linka byla obsazená, a když zavěsila, uslyšela ještě jedno zakrákání. Otevřela zadní dveře, aby se na ptáka znovu podívala, ale už byl pryč. Vyšla ven, kvapem oběhla dům, ale po vráně nebylo nikde ani stopy. Nebyla na střeše, na verandě, nebyla na zemi ani na žádném stromě. Na obloze navíc nebyl ani jeden pták. Vypadalo to, jako by se prostě vypařila.

Patty přešla ke schodům do domu a na okamžik se zadívala do dálky. Viděla vznešeně se rýsující vrcholy pohoří Teton i trvalé sněhové čepičky, které dnes splývaly s bílým stropem podzimní oblohy. Přímo před ní, na protější straně pastviny, se mírně zvedala louka, porostlá hnědou a suchou neposečenou trávou. Ubíhala od jejich ranče k horám a nebylo možné říct, kde končí a kde začíná předhůří.

Podívala se doprava, za garáž po straně domu, ale na silnici nezahlédla žádný zvířený prach.

Přála si, aby sebou Hube hodil a vrátil se. Jel jen do města pro kávu a mouku na chleba, ale připadalo jí, jako by byl pryč mnohem delší dobu. Doufala, že pick-upu znovu nehapruje motor. Poslední, co potřebovali, byl další účet za servis. Vždyť ještě spláceli vodní čerpadlo z července. Žádnou další poruchu si dovolit nemohli. Rozhodně ne se zimou za dveřmi.

Patty zamířila do domu. Před prahem automaticky zadupala, i když neprošla bahnem. V obývacím pokoji sáhla po telefonu položeném na malém dubovém stolku vedle gauče a už se chystala opět vytočit matčino číslo, když za moskytiérou ve dveřích koutkem oka zahlédla nějaký pohyb. Zarazila se, sluchátko uložila do vidlice a vrátila se ke dveřím.

Viděla je, jak se blíží z hor. Byly jich desítky. Připomínali malou armádu, která se po horském úbočí žene ke svažité louce.

Malá armáda.

Protože všichni tihle běžci byli malí jako děti. To viděla i z místa, kde stála. Jenže to žádné děti nebyly. Něco na jejich tělesné konstituci i na způsobu jejich pohybu prozrazovalo, že jsou starší.

Mnohem starší.

Dospěli k vysoké trávě a skočili do ní a pak už viděla jen vlnění stébel, pohyb, jako kdyby se středem louky hnal úzký větrný pás.

Co byli zač? Leprikóni? Elfové? Něco nadpřirozeného. Nebyli to trpaslíci, zakrslíci ani děti. I na takovou vzdálenost byla dobře patrná jejich podivnost, jejich jinakost. Nebyli lidského původu.

Sledovala trávu švihající tam a zpátky, úzký proud pohybu, mířící přímo k ranči. Stála jako přikovaná, bez hnutí, uvědomovala si, že nemá takový strach, jaký by mít měla.

Ale to se změnilo.

Tráva před pastvinou se začala divoce zmítat a potom vyrazili na otevřené prostranství a svírali zbraně vyrobené z baseballových pálek a zvířecích lebek, podkov a kostí. Nalíčení byli jako klauni: červené nosy, bílé tváře, nabarvené rty a duhové vlasy.

Patty si ovšem nebyla jistá, jestli je to opravdu líčení.

Na pastvinu se z vysoké trávy hrnuli ve stále větším počtu; napřed jich bylo pět. Pak deset. Patnáct. Dvacet. Nic je nezpomalovalo, s veškerou vervou zatínali své krátké nohy, oběhli shluk balvanů uprostřed pastviny a přeskočili nízký plot, který Hube postavil kvůli kravám. Doprovázelo je něco, co vypadalo jako roj hmyzu. Možná včel. Nebo brouků.

Patty zavřela dveře a zamkla. Ale přitom už věděla, že v domě v bezpečí nebude. Její jedinou nadějí bylo utéct,

vyběhnout ven, než jí zaplaví dům, a doufat, že je právě dům zpomalí natolik, aby měla šanci uniknout. Netušila, co jsou zač nebo co chtějí, ale věděla, že to není nic dobrého, a nemohla uvěřit, že byla tak hloupá, aby tam jen tak stála a přihlížela, jak se blíží, když už se mohla hnát pryč.

Uvědomovala si, že právě toto předpovídala svou přítomností ta vrána – byla znamení, varování, a nejspíš by to sama dobře věděla, kdyby v dospívání věnovala o trochu víc pozornosti matce a o trochu méně pozornosti klukům.

Když konečně proběhla domem a vyrazila zadními dveřmi, které za sebou nezapomněla zamknout, myslí jí ubíhala zdrcující přehledka jejího vlastního života. Kritika jejích chyb a nedostatků, zpětný rozbor omylů a přešlapů. Jejich podstatou se zdálo být zjištění, že se této nebezpečné situaci mohla vyhnout, kdyby dělala věci jinak, ale ve skutečnosti nevěřila, že by tomu tak opravdu mohlo být.

Nemohla doufat, že jim uteče. To jí bylo jasné. Proto běžela ke stodole – kdyby se jí podařilo dostat do starého sklepa na zeleninu a zvládla by ho zevnitř zamknout, třeba by mohla přežít. Dům teď byl mezi ní a těmi podivnými pronásledovateli, spoléhala na to, že ji před nimi ukryje, znemožní jim zahlédnout, kam se poděla, alespoň do chvíle, než se dostane do sklepa. Ale ještě než doběhla ke stodole, uslyšela za sebou chrastění kostí. Mručení a ostrý výdech. Za běhu se ohlédla přes rameno a už je měla těsně v patách, pohybovali se rychleji, než bylo v lidských silách, proudili kolem domu, přes nezastavěné prostranství. Poté jí stehna sevřely drobné ručky, sáhly jí mezi nohy, aby jí škusby za rozkrok. Už se kolem ní hemžili, obklopovali ji, a zatímco ji k zemi srážely ručky na jejích nohou, kácela se k těm, které měla před sebou. Jeden z nich, podle všeho vůdce, se postavil na pařez vedle prádelní šňůry a tam poskakoval a třásl čímsi, co ze všeho nejvíc připomínalo rumbakouli z krysí lebky.

Stvoření byla ještě menší, než se původně domnívala, měřila nanejvýš šedesát centimetrů, ale byli to pěkní pořízci, všichni měli zbraně a bylo jich prostě příliš mnoho. Překulili ji na záda a dva z nich jí sevřeli spánky. Dva se chopili její levé ruky, dva pravé, další dva jí stiskli po jednom chodidle a roztáhli jí nohy.

Jeden jí nepřestával sahat do rozkroku.

Hystericky naříkala, ale i přes slzy viděla, že se mýlila ještě v něčem. Nedoprovázeli je pouze brouci nebo včely, nýbrž obrovská spousta různých dalších breberek. A všechno to byly podivně tvarované, pronikavě proměněné a znepokojivě nepřírozené verze běžného hmyzu.

Na tváři jí přistál motýl s ječícím obličejem nemluvněte. Plivl jí na nos a odletěl.

Věděla, že umře, a tak z plných plic zařvala s nadějí, že ji někdo zaslechne – třeba vracející se Hube, nějaký kolemjdoucí turista nebo rančer na návštěvě –, ale těm pitvorným příšerám to bylo zjevně jedno, ústa se jí nijak nesnažily ucpat, nijak ji nedusily. Nechávaly ji křičet a právě tento jejich nezájem, jejich přesvědčení, že jí nikdo nepřijde na pomoc, ji víc než cokoliv jiného utvrdily v bezvýchodnosti její situace.

Stvoření, které jí svíralo levý spánek, na ni shlédlo, otevřelo ústa a zpoza jeho zelených rtů vyšel zvuk připomínající břinkání na klavír.

Vůdce, který třímal onu krysí rumbakouli, znovu poskočil na pařezu, ukázal na Patty a rozeřval se. Zvuk, který mu vyšel z hrdla, by Patty přirovnala k hudbě smyčcového kvarteta.

Už neječela, jen plakala, vzlykala a na obličejích se jí mísily slzy a hleny.

Na hrudi se jí ocitla lebka vačice.

A jako ve snu zaslechla napřed na příjezdové cestě a potom před domem rachocení Hubeova pick-upu, slyšela, jak zabouchává dveře a volá na ni. Zlomek vteřiny zvažovala, že se z plna hrdla rozkřičí, aby vypadl, aby se zachránil. Ale tak

altruistickou láskou nehořela, sama tady s těmi monstry umřít nechtěla. Chtěla, aby se jí manžel pokusil zachránit, a tak se hlasitě rozeřvala: „Hube!“

„Patty?“ zavolal.

„Hube!“

Chtěla říct ještě něco, chtěla mu toho sdělit víc, chtěla ho upozornit, aby si z pick-upu vzal brokovnici, aby mohl všechny tyhle stvůry rozstřílet na cimprcampr, ale zdálo se, že její mozek a ústa takový výkon společně neodvedou, a tak jen dál křičela jeho jméno.

„Hube!“

Zvedli ji a naklonili, takže svého manžela spatřila, jak vybíhá zpoza rohu domu a řítí se do hradby těch klaunských příšer. Naskákaly mu na hlavu, na hrud', na ruce a stáhly ho na zem. Pozvedly zbraně, kosti a baseballové pálky, lebky a podkovy.

Jejich vůdce na pařezu opět poskočil a hlasem smyčcového kvarteta přikázal, aby Hubea zabili.

Když ho ubili k smrti, byla to hotová symfonie.

MICHIGAN

Tohle byl život.

Jennings, s nataženým lukem v rukou, následoval průvodce houštím. Loni vzal Glorii do Palm Springs a předloni na Havaj, ale letos už si, do háje, dupl a zamluvili si termín v severním Michiganu. Jednou chtěl udělat i něco podle sebe, a pokud to bude znamenat, že Gloria bude buď sledovat filmy v bytě, nebo nakupovat v jediném krámě tohoto zapadákov, nedá se nic dělat.

Během jejich dvoutýdenního pobytu si domluvil několik menších loveckých výprav. Jeden celodenní lov na kachny. Jeden noční lov na medvědy.

A pak tohle.

Třídenní loveckou výpravu s luky.

Ze všech tří akcí byla tahle nejlepší, právě tuhle si užíval nejvíc. S lukem a šípy dosud nikdy nelovil, a i když mu nějakou dobu trvalo, než si na fyzickou náročnost a omezení této aktivity zvykl, vůdce Tom mu řekl, že má přirozené nadání. Cítil to sám a zjišťoval, že všechny ty hendikepy, které s sebou lov s lukem přinášel, mu jsou vlastně po chuti. Připadal si, že je tak víc v souladu s přírodou, že je spíš součástí tohoto lesa než pouhým amatérským vetřelcem, a to všechno mělo za následek, že se z lovu upřímně těšil. Všechno bylo náhle náležitě dramatické, a třebaže zatím ještě nic neskolili, i neúspěšné střely ho vzrušovaly a naplňovaly víc než některé z tref při lovu s puškou.

Byli čtyři: Tom; on; Jud Weiss, Arizoňan a zástupce šerifa na odpočinku; a Webb Deboyar, řídící letového provozu z floridského Orlanda. Jud a Webb byli dosud v táboře. Tom se s ním vydal na sólo akci, stopovat losa, kterého se jim snad podaří sundat, aby si Jennings mohl doma nad krb pověsit paroží.

Oba urostlého losího samce stopovali už od dopoledne a teď podle Jenningsových hodiněk táhlo na třetí. Čas letěl. Být takhle venku, být součástí přírodního cyklu Jenningse povznášelo a ani si nevzpomínal, kdy se cítil živěji.

Najednou zvedl Tom ruku a ukázal mu, aby zůstal stát.

Jennings ztuhl a sledoval směr průvodcova pohledu.

A uviděl jejich losího samce.

Stál bez hnutí v houštině za jednou usychající jedlí. Jennings by si ho sám nejspíš vůbec nevšiml, slepě by kolem něj prošel a jen by ho vyplašil a až pozdě by mu došlo, jakou propásl příležitost. Ale Tom tyhle lesy znal jako své příslovečné boty a zvířete si okamžitě všiml.

Jenningsovi se v těle rozpumpovala krev i adrenalin. Byl nabuzený a co nejtíšeji opět pozvedl luk, nasadil šíp na tětivu

a tu natáhl. Plán byl prostý: losa zastřelí, a kdyby se mu nepodařil čistý zásah, kdyby zvíře pouze zranil a nezabil, Tom už ho vyřídí.

U obchodní stanice, kde začínali, mu podrobnosti takového postupu připadaly možná až příliš hrůzné, ale teď mu představa přepadení losa velkým loveckým nožem, jeho přemožení v boji muže proti zvířeti a vyřezání srdce připadala jako vrchol syrové přírodní zkušenosti a litoval, že ho Tom před cestou příslušným postupům nenaučil.

Los se pohnul, vzhlédl, upřel na něj pohled.

„Pal!“ křikl Tom.

Jennings zamířil a vypustil šíp.

Losa skolil jedinou ranou.

Tom okamžitě vyrazil kupředu, s napřaženým nožem se hnal houštím a podrostem. Jennings ho klopýtavě následoval, zahlédl, jak průvodce na zvíře vyskočil a ihned ho rozpáral.

Srst se rozčíslna a na zem se vyhrnul obsah břicha.

Z otevřené rány vyklouzlo tělo jeho otce.

Jennings upustil luk, ucouvl a znenadání ucítil, že v ústech nemá jedinou slinu. Od mrtvého zvířete se chvatně a nemotorně snažil vzdálit i Tom, obličej zkřivený úlekem a panickým strachem. Z nože volně visícího v jeho ruce odkapávala krev. Pevně ho sevřel a ukázal před sebe.

Jennings cítil, jak se mu z rozkroku po nohavici rozlévá teplá vlhkost; pomočil se. Chtěl se rozkřičet, ale nedokázal to, a ani on, ani Tom nepronesli jediné slovo, nevydali jediný zvuk.

Jeho otec se postavil. Měl na sobě oblek, ale ten, stejně jako jeho kůže, byl ulepený krví a jakýmsi průsvitným vazkým slizem. Byl menší než za života, měl skoro trpasličí velikost, ale vůbec nezestárl nebo se mu přinejmenším ve tváři nezračil jeho skutečný věk. Jenningsovi hlavou ze všeho nejdřív probleskla hloupá myšlenka, že otec nezemřel, že pochovali nesprávného člověka, ale pak si vzpomněl, že otcovo mrtvé

tělo viděl na vlastní oči, pochopil, že opravdu umřel, že tohle je nějaký... netvor.

Otec od vyvrženého losa okamžitě vyrazil směrem k Tomovi. Jenningsův průvodce před sebe začal bodat nožem, ale měl pomalé reakce a švihal pouze do vzduchu.

Na zlomení Tomova vazy stačilo jedno prudké škubnutí a pak se Jenningsův otec otočil a se šíleným úsměvem na rtech vystartoval přes nevelkou mýtinu k synovi.

Na zubech měl losí krev.

Jennings se mu pokoušel utéct, prorážel podrostem a křovinami, lesem zamířil zpátky k táboru, ale otec ho po pár metrech dostihl. Srazil ho na zem a Jennings na zádech ucítil tíhu jeho zhutněného těla. Krk mu sevřely silné ruce a do kůže se mu zaryly prsty.

Tati! chtěl se rozkřičet.

Ale z plic mu nevyšel žádný vzduch, na němž by mohla slova vyrazit ven, a okolní svět potemněl a Jennings pak viděl pouze tmu.

NEW YORK

Shelly vyšla z koupelny a podívala se na Sama ležícího na posteli. Ten vzlédl od svého časopisu, vroucně se na ni usmál a Shelly se odvrátila. Čím byl starší, tím byl sentimentálnější, a to jí začínalo lézt na nervy. Už brečel u filmů – konvenčních, prostoduchých, manipulativních limonád, jejichž falešnou sentimentalitu prohlédla i ona – a štvalo ji, když slyšela, jak vedle ní občas potáhne, když viděla, jak si z koutků očí otírá slzy. Nebrečel, když umřel David, nebrečel, ani když pohřbíval rodiče. A přesto teď ronil slzy kvůli mizerně vykresleným smyšleným postavám, uměle zataženým do trapně strojených zápletek.

Někdy se sama sebe ptala, proč si ho brala.

Zavrtěla hlavou, přešla k prádelníku, sáhla po kartáči a – V zrcadle byla jiná tvář.

Shelly zamrkala, zavřela oči. Odhlédla a znovu se podívala. Ale ta tvář tam stále byla – stará babizna s nepředstavitelně vrásčitou pergamenovou kůží, tmavýma, zlovolně přimhouřenýma očima a tvrdým úsměvem na téměř bezertých ústech.

Mary Worthová.

Shelly ucouvla, zničehonic jí zcela vyschlo v hrdle, ale odvrátit zrak nedokázala. V zrcadle viděla obrácený obraz ložnice, Sama opřeného vsedě o pelest s pohledem upřeným do časopisu. V popředí byla ta tvář, hned za prádelníkem se zrcadlem, a se zlovolnou intenzitou hleděla Shelly do očí. Ta si napřed myslela, že se vznáší ve vzduchu, že není spojená se žádným tělem, ale čím déle se dívala, tím víc toho viděla a už rozeznávala i shrbená ramena pod černým rouchem, ačkoliv si nebyla jistá, jestli tam ono tělo bylo celou dobu, nebo se materializovalo až teď, přímo před jejíma očima.

Mary Worthová.

Byla to přesně ta tvář, kterou očekávala, že spatří před všemi těmi léty, kdy se se sestrami a kamarádkami různě zvaly k přespání a hrály ty zábavné noční hry, kterým se oddávaly všechny školačky v Americe. „Mary Worthová“ byla jejich nejoblíbenější kratochvíle, při níž se svědomitě střídaly před zrcadlem a se zavřenýma očima opakovaly slova „Mary Worthová, Mary Worthová, Mary Worthová...“ Říkalo se, že když její jméno vyslovíte stokrát, objeví se. Žádná z nich nebyla natolik odvážná, aby to do stovky vydržela, vždycky vyměkly a s pištěním utekly zpátky do postele nebo spacího pytle někde kolem čtyřicítky, a Shelly věděla, že ona sama počítání schválně utínala pod padesátkou bez ohledu na to, co říkala svým sestrám a kamarádkám, protože už toto číslo jí připadalo magické, a bála se, že Mary Worthová by

se mohla zhmotnit už při něm. A Shelly ji nechtěla vidět za nic na světě.

Nevzpomínala si, kdo ji ten rituál naučil nebo kde o něm slyšela poprvé, a nevybavovala si, že by někdy spatřila obrázek Mary Worthové nebo jí tuto čarodějnici někdo někdy popisoval. Věděla jen to, že Mary Worthová je příšerně stará a naprosto děsivá.

Teď si však uvědomila, že tvář v zrcadle je přesně taková, jak si Mary Worthovou představovala.

Shelly upírala oči do zrcadla a zamrkala.

Kam se poděl její vlastní odraz?

Až do tohoto okamžiku jí to nedošlo, ale i když všechno ostatní z ložnice se v zrcadle odráželo naprosto přesně, ona sama v něm nebyla.

Její místo obsadila Mary Worthová.

Pokud se ještě před chvílí bála, teď byla dokonale vyděšená a s prohlubující se hrůzou sledovala, jak ta stará babice vytahuje ze záhybů roucha dlouhý stříbrný nůž a ve svráštělých kostnatých prstech svítá jeho zčernalou rukojeť. Shelly se honem rozhlédla po místnosti, aby se ujistila, že v ní žádná Mary Worthová ve skutečnosti není, a potom shlédla na své vlastní tělo, aby se ujistila, že na něm nespočívá nic cizího, že na sobě nemá černé roucho a že nevytahuje nůž, o němž dosud neměla vůbec ponětí.

Ne.

Ale v zrcadle stále nebyla vidět a Mary Worthová, jejíž pokřivený úsměv se pořád zvětšoval, se otočila, ještě pevněji sevřela nůž a vykročila k posteli, na níž si četl nic netušící Sam.

Shelly jen tupě přihlížela, jak ho ta stará babizna začíná bodat, a když se prudce otočila, Sam se za ní zběsile rozeřval.

Mary Worthová tam stále nebyla, ale Sam sebou házel na posteli, na hrudi a stehnech se mu zničehonic otvíraly šrámy a ty se v závislosti na umístění rány buď zalévaly krví, nebo

krev ostře vystříkávaly, cákaly ji na Samovu kůži a jeho upuštěný časopis, na růžové povlečení a povlaky, na pelest a noční stolek a indiánský koberec na dřevěné podlaze ložnice.

Kromě Samova pronikavého řevu nebylo slyšet nic jiného, a to bylo na tom všem možná nejděsivější. V zrcadle se Mary Worthová smála, chechtala, ale její veselí nedoprovázela jediný zvuk. Její hlas, pokud nějaký vůbec měla, byl uvězněný za sklem, byl slyšet pouze v onom světě, a třebaže se její činy odražely ve skutečné ložnici, její tělo a hlas v ní přítomny nebyly.

Jak se sem Mary Worthová dostala? Nikdo ji nepřivolával.

Chyběl tu nějaký dílek. Shelly dokázala uvěřit představě vyvolání zlého ducha, ale už nevěřila tomu, že se Mary Worthová dokáže objevit sama od sebe, aniž ji někdo pozve. Takto tyto věci fungovat neměly, a i když historka, kterou slyšela, byla součástí dětské hry, na všech bájích je špetka pravdy.

Sam přestal křičet. Byl mrtvý, ale Mary Worthová do něho dál bodala a jeho neživé tělo sebou na matraci stále škubalo pod úderý jejího nože.

Nekřičela ani Shelly. Nepanikařila, nebála se, a přestože pravděpodobně utrpěla šok, Samova vražda nebyla tak hrůzným kataklyzmatem, jakým měla být. Ve skutečnosti se od ní cítila odpoutaná, výjev vedle ní v ložnici byl vzdálený a odtažitý jako pořad v televizi a odraz v zrcadle byl jen o trochu bezprostřednější kvůli děsivému obličejí Mary Worthové.

Mary Worthové.

Ani tato zrůda nebyla tak příšerná, jak bývala. Shelly si na babiznu zvykala a pomyslela si, že ji možná přece jen přivolala, podvědomě chtěla, aby udělala přesně to, co spáchala.

Ne.

Se Samem se možná jeden druhému vzdálili. Možná ho už ani nemilovala. Ale ani v těch nejzlomyslnějších představách nikdy netoužila po jeho smrti. Toto bylo dílo Mary Worthové, její ne.

Ale vinu budou klást jí.

Toto zjištění jí zasadilo nečekanou drtivou ránu. Znovu se otočila k posteli a uviděla manžellovo zakrvácené tělo – hrudní dutina byla rozbodána tak, že roztrhanou kůží a svalovinou vykukovaly části orgánů.

Shelly se otočila zpátky k zrcadlu.

Mary Worthová v něm opět stála na jejím místě na opačné straně prádelníku a upřeně se na Shelly dívala.

A přitom se usmívala.

ČÁST PRVNÍ

VENKU

KAPITOLA PRVNÍ

DANIEL

„Prober se.“

Daniel slyšel manželčin hlas, cítil, jak jím zlehka třese, aby ho probudila, ale takhle brzo ráno už dlouho nevstával a jeho tělo protestovalo. Zasténal, otočil se na druhý bok a ještě se zachumlal do pokrývek.

„V deset máš ten pohovor,“ řekla vlídně, ale s vážností, která ho přiměla zhluboka nasát dech, strhnout ze sebe pokrývku a posadit se.

Margot už byla oblečená, připravená odejít do práce. Stála vedle postele a shlížela na něho. „Promiň,“ řekla, „ale odcházím, odvezu Tonyho, a než půjdu, chci mít jistotu, že jsi vzhůru. Jinak to nestihneš.“

„Vzhůru jsem,“ odpověděl a postavil se. Pokusil se ji políbit, ale svráстила nos a odtáhla se.

„Smrdíš,“ řekla.

„To je fakt romantické.“

„To mi povídej.“ Vlepila mu rychlou pusou na tvář. „Až s tím pohovorem skončíš, brnkni mi do kanceláře. Chci vědět, jak to jde.“

Z podlahy vedle postele zvedl kalhoty. „Víš, že Tonyho můžu vzít já.“

„Máš to z ruky. Navíc mám ještě trochu času.“ Vykročila do chodby. „S tím, že smrdíš, to myslím vážně. O místo tě nic nepřipraví rychleji než tělesný puch nebo zápach z pusy.“

Vydal se za ní do obývacího pokoje, kde už u dveří čekal Tony s batohem v ruce. Všechny závěsy byly roztažené a venku se skupinka čtyř nebo pěti totožně oblečených pubertáků opírala o nízkou cihlovou zídku, která jejich zaplevelený dvorek oddělovala od chodníku. Jeden kluk s oholenou hlavou o horní hranu zídky típl dokouřenou cigaretu a odcvrnkl ji na jejich pozemek.

Margot si musela všimnout výrazu v Danielově tváři, protože se zamračila a zakomíhala prstem. „Ne abys těm klukům něco říkal. Musíme tu bydlet a Tony musí chodit do jejich školy. Jestli proti nim něco podnikneš, pomstí se ti na Tonym.“

Tony nic neříkal, ale prosebný výraz v jeho očích otci sděloval, že s ní jednoznačně souhlasí. Daniel přikývl. „Rozumím,“ přikývl.

Díval se, jak odcházejí, zamával jim na rozloučenou, pak za nimi zavřel, zamkl a šel se do koupelny osprchovat.

Horká voda mu dělala dobře a ve sprše zůstával déle, než musel. Užíval si teplou páru, která prostoupila celou místnostku, i konejšivý tlak pulzující vody, která mu zalévala od spánku otláčená záda.

Uběhl víc než rok od chvíle, kdy v důsledku snižování stavů přišel o svou poslední práci ve firmě Thompson Industries, a ačkoliv mu každovečerní zprávy neustále sdělovaly, že hlavní hospodářské indikátory rostou a že akciový trh je na absolutním maximu, žádnou bezprostřední vyhlídku na nové zaměstnání neměl a ani neměl signály, že by se v tomto smyslu blížila nějaká změna. V průběhu uplynulých třinácti měsíců navštívil všechny pracovní agentury ve Filadelfii a okolí, ale za celou tu dobu se nic neobjevilo, protože trh byl přesycený podobně bezprizornými pracovníky středního managementu, bojujícími o stejné pozice.

Nejednou pocítil touhu se odstěhovat, ale Margot práci stále měla, stále domů nosila výplatu a pravda byla taková,

že jejich zdejší dům byl jejich jediným hmotným majetkem. Byl jejich kotvou, jejich vlastnictvím, nezátíženým jakýmkoliv dluhem, zanechali jim jej za férových podmínek její rodiče, a byť Pensylvánie nebyla jeho nejoblíbenějším státem, nedalo se nic dělat, protože kdyby došlo na nejhorší, kdyby Margot přišla o místo a byli by odpojeni od telefonu, plynu i elektřiny, pořád se tu mohli choulit ve spacácích v obývacím pokoji a jíst sušenky nakradené z restauračních salátových barů.

Když zavíral sprchu, musel se nad vlastními myšlenkami usmát. Jak vždycky říkala Margot, neměl by být tak melodramatický.

Jenže on byl melodramatický odjakživa.

Život byl díky tomu pořád zajímavý.

Osušil se, oholil, vyčistil si zuby, oblékl se a učesal. V obleku vypadal konzervativně, reprezentativně, ctihodně. Urovnal si vázanku, podíval se na sebe do zrcadla, vyzkoušel si úsměv. Dnes si nedělal nijak velké naděje. Fakt, že postoupil do fáze pohovoru, místo aby byl šmahem odmítnut, byl dobrým znamením, ale podobných pohovorů už od ztráty zaměstnání absolvoval desítky a nikdy z žádného nic nevzešlo.

Přesto od toho posledního uplynula poměrně dlouhá doba a přinejmenším si tak mohl udržet praxi.

Zajel do centra Filadelfie a zaplatil pět dolarů za odstavení auta na podzemním parkovišti pod Bronson Building. Cutting Edge Software, firmě, která nabízela ono pracovní místo, patřila horní tři patra a Daniel se nahoru nechal vyvézt výtahem, v němž si před otevřením plechových dveří ještě rychle stačil nanést lůž na vysušené rty.

Okamžitě ho uvedli do kanceláře personálního oddělení, kde se mu jedna mladá, prakticky vyhlížející žena, která nemohla mít víc než rok po vysoké škole, představila jako personální ředitelka. Pokynula mu, aby se posadil na jednu z polstrovaných židlí naproti jejímu stolu, a oba se pak asi

půl hodiny bavili. Šlo sice o pohovor, ale ten ve skutečnosti působil jako rozhovor a Daniel si uvědomil, že se mu tento neformální, uvolněný přístup zamlouvá. Nedebatovali specificky o jeho pracovním místě, rozmlouvali spíš o něm, o jeho životě, o jeho zájmech, ale i tak pochopil, že personalistka si ho na základě konverzace dobře proklepla, a tak ho potěšilo, když vstala a řekla: „Myslím, že byste tady mohl odvádět dobrou práci. Máte vnitřní motivaci, inteligenci a myslím, že byste sem zapadl. Byla bych ráda, kdybyste se mohl setkat s naším ředitelem a chvíli se s ním pobavit.“

Vydal se za ní po kobercem potažené chodbě do o něco větší kanceláře. Zaklepała na rám otevřených dveří a pokynula Danielovi, aby pokračoval dovnitř.

Ředitel společnosti patřil k mužům, kteří se až příliš usilovně snaží být zvořálí a obyčejní. Ve firemních písemnostech vystupoval jako „W. L. (Bud) Williams“. Daniel muže s přezdívkami nesnášel. A ještě víc nesnášel muže, kteří používají pouze iniciály. Dohromady to byla smrtící kombinace. „Nikdy nedůvěřuj muži, co nepoužívá jméno, které mu dali rodiče,“ opakoval mu jeho otec a Daniel si tuto radu vzal k srdci.

Přesto nabízené místo potřeboval a nemohl si dovolit být vybíravý, takže se před W. L. (Buda) Williamse posadil a věnoval mu úsměv.

Ředitel si prohlédl životopis, který držel v ruce. „Tady vidím, že už jste vytvářel technickou dokumentaci.“

Daniel přikývl. „Ano. Pro město Tyler.“

„Líbila se vám ta práce?“

„Ani ne,“ odpověděl popravdě, ale jen co mu ona slova splynula ze rtů, uvědomil si, jakou udělal chybu. Rychle začal napravovat škody. „Chci říct, že se mi líbila ta práce, ale nelíbilo se mi... pár lidí, se kterými jsem tam dělal.“

„Proto jste i odešel?“

„Ano.“

„U nás v Cutting Edge máme rádi týmové hráče.“

„To není problém,“ zalhal Daniel. „Já jsem týmový hráč. Tehdy to byla jenom nešťastná náhoda.“

Ředitel se usmál. „Ano.“ Vstal. „Děkuju, že jste k nám přišel.“

Daniel se také postavil a nabídl mu pravici. „Děkuju, že jste si na mě našli čas.“

„Ozve se vám,“ řekl W. L. (Bud) Williams, když si s Danielem třásl rukou.

Ale to neudělají, věděl Daniel. Dopustil se faux pas a zkouškou neprošel. Z budovy odcházel sklíčený a rozmrzelý, a ještě víc ho dopálilo, když sjel výtahem do garáže a uvědomil si, že vyhodil pět dolarů za parkování.

Když už jsi začal, co takhle pokračovat? pomyslel si. Byl v centru a už utratil pět babek, takže má cenu se stresovat utracením pár dalších dolarů? Zajel do McDonald's a koupil si výhodné menu. Utěšoval se nezdravým jídlem a chladil si žáhu po zklamání.

Doma byl v poledne, a tak ještě na AMC stihl jeden starý western v režii Johna Forda. Před televizí seděl ve svém polohovacím křesle, ale na film se nedokázal soustředit, protože se v myšlenkách nepřestával zaobírat svými neúspěšnými pokusy obstarat si kloudné zaměstnání. Na obrazovce John Wayne uháněl pouštním pískem před majestátními rudými vrcholy, které se za ním zvedaly v dramatické scénérii, a Daniel přemýšlel, jaké by to bylo žít v Arizoně. Na západě USA v poslední době prý pracovní trh jen vzkvétá, a tak se v duchu opět zatoulal k představě, jestli by přece jen nebylo lepší zvednout kotvy a vydat se za sluncem než sedět v tomto sešlém řadovém domku a čekat, až se třeba někdy něco objeví.

Ještě že nebyl takový machistický magor, aby mu vadilo, že peníze domů nosí Margot. Byl vděčný, že alespoň ona má práci, a neměl mindrák z toho, že zrovna ona musí být hlavní živitelka rodiny. S Margot si nekonkurovali, tvořili tým, jeden

za všechny a všichni za jednoho, a na její úspěch byl hrdý. Přesto, sám pro sebe, pracovat chtěl. Nebyl kreativní, nebyl umělec, spisovatel ani hudebník a ve volném čase neuměl dělat nic produktivního. Nešlo mu ani tak o peníze jako o ukojení touhy rozptýlit pocit vlastní neužitečnosti.

Zazvonil telefon. Margot. Zapomněl, že jí měl zavolat, a honem se jí omluvil, načež jí v kostce vylíčil dopolední dění.

Soucitně si povzdechla. „Takže říkáš, že moc nadějně to nevypadá, co?“

„Ve velkém očekávání teda nejsem.“

„Neboj,“ chlácholila ho. „Ono se něco objeví.“

„To jo.“

„Máš dneska odpoledne chvíli čas?“

Odfkl si. „Jo. Jasně.“

„Potřebuju, abys zašel do obchodu, koupil bulky a mleté hovězí na hamburgery. Zapomněla jsem si vzít kartu a nemám hotovost.“

„Hotovost nemám ani já.“

„Moje karta je buď na prádelníku, nebo v koupelně na umyvadle.“

„Na umyvadle?“

„Kázání si nech prosím od cesty.“

„Promiň.“

„Cestou domů vyzvednu Tonyho.“

„To můžu i já.“

„Ty ho můžeš vzít zítra. Vyměníme si auta.“

Daniel to chápal. „Cítí se trapně kvůli buicku?“

„Nic neříkal, ale jo. Víš, jaké jsou děti v jeho věku. Trapně je pro ně úplně všechno.“

„Zvlášť rodiče.“

Margot se zasmála. „Zvlášť rodiče.“ V pozadí bylo něco slyšet, nějaký hluk. „Moment,“ řekla. Odmlčela se a Daniel zaslechl tlumené hlasy, když se o něčem bavila s nějakou další

ženou. „Musím jít,“ hlesla, když se opět ozvala. „Máme tady krizovku. Nezapomeň se zastavit v tom krámě.“

„Nezapomenu. Miluju tě.“

„Já tebe taky. Měj se.“

Zavěsil, vypnul televizi a prošel kuchyní do chodby. Dům bez televize působil tiše, až příliš tiše, nepříjemně tiše, a Daniel si okamžitě začal hvízdát nějakou bezduchou melodií, jen aby vydal nějaký zvuk.

Při vstupu do ložnice jím prostoupil neurčitý pocit neklidu, pocit, který zesílil, když minul prádelník a přiblížil se k úzkým dveřím do koupelny. Byl to zvláštní dojem, něco, co okamžitě nepoznal, a proto mu chvíli trvalo, než si uvědomil, že cítí strach. Ne racionální strach z fyzického ohrožení, který někdy vnímal jako dospělý člověk, ale neodůvodněnou neopodstatněnou, pověrečnou hrůzu, jakou si spojoval s dětstvím. Byl to strach z bubáka, strach z duchů, emoce, kterou necítil desítky let, a i když si připadal hloupě, otočil se s očekáváním, že za sebou uvidí nějakou siluetu nebo postavu, a pocit, že ho někdo sleduje, nedokázal setřást ani poté, co se ujistil, že v pokoji kromě něho nikdo není.

Odkud se, sakra, ten strach vzal? Ještě před chvílíčkou mluvil s Margot, vedl normální rozhovor po telefonu, bavili se o tom, že koupí jídlo k večeři, a teď byl podělaný až za ušima jen z toho, že procházel svou vlastní ložnicí.

Věděl, že je to iracionální, že to nedává smysl, ale pocit ho neopustil, ani když Margotinu platební kartu našel vedle jejího kartáče na vlasy, odloženého na kachlíkové policiče těsně u umyvadla, ani když z ložnice chvatně vyběhl zpátky do chodby.

Panika ho opustila, teprve když se konečně ocitl za dveřmi, na zápraží, a zamykal vstupní dveře, teprve tehdy ucítil, že se konečně může zase nadechnout.

Stres.

Možná že s přijetím do pracovního poměru u Cutting Edge počítal víc, než si uvědomoval.

A pokud to nebylo tohle, pak v jejich domě začalo během posledních pěti minut strašit.

Možná Margot umřela.

Nebo Tony.

Takové myšlenky vypudil z hlavy. Tím směrem ležela temnota. Posedlost. Žádní duchové nejsou, neděje se nic podivného, to jen o sobě znenadání, po dvacetiletém kómatu, dala vědět jeho nadměrně živá představitost.

Stres.

Musel to být stres.

Přesto se mu o něco volněji začalo dýchat, až když se ocitl v autě, vyrazil na cestu do obchodu a dům nechal bezpečně za sebou.

Po večeri seděl s Tonym u kuchyňského stolu a pomáhal mu s domácími úkoly, zatímco Margot u dřezu umývala nádobí.

Tony se konečně se vším vypořádal a zeptal se, jestli se může jít dívat na televizi.

„Ale jenom do půl deváté,“ řekl mu Daniel. „Pak jdeš spát. Zítra máš školu.“

„Ale tati...“

„Žádná ale.“

Tony se z kuchyně lítacími dveřmi odšoural do obývacího pokoje.

„Příští rok ho necháme vzhůru do devíti,“ řekla Margot.

„Jestli bude mít dobré známky.“

Usmála se. „Asi sis nikdy nemyslel, že se proměníš ve svého otce, že?“

Daniel odsunul židli, přešel ke dřezu, položil jí ruce na ramena a letmo ji políbil na pravé ucho. „Miluju vás, paní Andersonová.“

„Já vím.“

„Nemáš říct: ‚Já tebe taky?‘“

„Činy jsou průkaznější než slova.“ Přeshla do šepotu. „Nepadlo mě, že bych ti to mohla později dokázat.“

Zazubil se. „A proto tě miluju.“

Zvenku k nim dolehlo burácení neutlumeného motoru chargeru, zemětřesné rachocení, které se vzepjalo do crescendo a pak utichlo.

„Je tady tvůj bratr.“ Daniel se vrátil na své místo u stolu.

„Buď na něho hodný.“

„To jsem vždycky.“

„Brian k tobě vzhlíží.“

„O kolik se chceš vsadit, že se zmíní o tom, že jsem pořád nezaměstnaný?“

Vyhlédla z kuchyňského okna, rychle se vrátila k nádobí a předstírala, že netuší, že k nim někdo míří. „Mlč už.“

Brian klepl na dveře a vešel dovnitř. Kývl na sestru a posadil se ke kuchyňskému stolu. „Čau, kámo, už sis našel džob?“

„Ne.“

„Něco bych možná měl. Třeba z toho nic nebude, ale znám chlápka, co má bráchu, co dělá dýdžeje. Víš jak, párty, taneční večírky a podobný srandy. A hledá někoho, kdo by mu pomohl tahat věci. Je to na půl úvazku, hlavně teda po nocích, ale hele, aspoň něco. Třeba by sis mohl přijít i na nějaký tuzéry.“

Daniel zavrtěl hlavou. „Tohle myslím ne.“

„Proč ne, kámo? Přestěhuješ pár repráků, zazevlíš, poslechněš si pár fláků a dostaneš zapláceno? Větší pohodičku nikde nenajdeš.“

„Taneční hudba u mě spouští depresi.“

„Jestli o depresi fakt stojíš, poslechni si *Pet Sounds*. Znáš? Od Beach Boys? To je to nejdepresivnější album, co kdy vyšlo na vinylu. To mě rozhodí pokaždý, když ho slyším.“

Pracovní příležitost upadla v zapomenutí, když se Brian začal vyjadřovat k hudbě a vypočítávat své oblíbence a neoblíbence za posledních dvacet let. Danielovi to nevadilo. Brian nebyl špatný chlapík, jen to byl floutek, jak zákon káže, a všechny ty „džoby“ zmiňoval jen proto, aby mohl Danielovi s chutí předhazovat fakt, že on práci má a Daniel ne. Brian byl o šest let starší než Margot, o pět let starší než Daniel, a i když je svým způsobem měl vždycky rád a byl jim oporou, také mu ve své době dost vadilo, že oba mají lépe placenou a slušnější práci než on, a ode dne, kdy Daniel o tu svou přišel, byl v sedmém nebi.

Nakonec se k odchodu odhodlal až po jedenácté, když ještě chytil sestru kolem pasu a jednou se s ní protočil po kuchyni. Oba pak stáli ve dveřích a mávali mu, zatímco svým burácějícím autem při odjezdu probudil polovinu čtvrti.

Daniel zavřel, zamkl a Margot ho políbila. „Díky.“

Daniel se trpce usmál. „No co už, je to rodina.“

„Choval ses přímo výtečně. Jsi připravený na svou odměnu?“

„Připravený jsem celý večer.“

„Jdu ještě zkontrolovat Tonyho.“

Margot se chodbou vydala do Tonyho pokojíku a Daniel ještě pro jistotu překontroloval, jestli mají zamknuté dveře, pak zhasl a zamířil do ložnice. Margot už stála před prádelníkem a rozpouštěla si vlasy. Dovřel a zamkl za sebou a vkročil do pokoje. Rychle sklouzl pohledem k úzkým dveřím do koupelny; viděl v ní jen tmu a stíny. Pocítil neurčitý neklid, opět ten zvláštní pocit, že něco není v pořádku, a tak rychle přešel ke koupelně, rozsvítil a s úlevou zjistil, že nemá důvod k obavám.

Odpoledne, když vynášel smetí, zahlédl v uličce za domem nějaký stín, stín, který nedokázal blíže identifikovat, ale který se mu jevil trochu povědomě – byl malý, téměř trpasličí a jako by z něj splyvalo roucho nebo nějaké šaty, třepotající se ve větru. Bylo kolem druhé hodiny, pravděpodobně ta nejméně

děšivá část dne, ale uličku halily hranaté stíny, vrhané na východ natočenými garážemi, a spolu s mírně zataženou oblohou vedle domu vytvářely netypicky pochmurnou scénu. Daniel hodil plastový pytel do popelnice, otočil se směrem k jejich dvorku a koutkem oka zahlédl pohyb. Zadíval se do uličky a ve vzdálenosti několika domů si na vyčnívající části bílého plotu všiml stínu drobné postavy s poměrně dlouhými vlasy a dotrhanou halenou po kolena, vzdouvající se v poryvech nikterak silného větru. Postava se nehýbala, byla dokonale strnulá, v pohybu byly jen její vlasy a cáry oblečení, a celý výjev Danielovi okamžitě evokoval nějakou vzpomínku. Věděl, že něco takového už někde viděl, ale nedokázal se rozpomenout, kde nebo kdy to bylo. Prohlédl si obě strany uličky, pátral po postavě, která onen stín vrhala, ale nic nespapřil.

Stín pozvedl ruku. Pokynul mu.

Instantně ho zalila vlna chladu. Pocítil strach, instinktivní hrůzu, ačkoliv netušil proč, a chvatně z uličky vyběhl, prohnal se dvorkem a zadními dveřmi zpátky do domu, zamkl za sebou a zatáhl závěsy, aby už nemohl nic vidět.

Teď se zul, stáhl si kalhoty a ztěžka se posadil na postel. Vzpomínka na stín v něm přetrvávala celý večer, pronásledovala ho, dobírala si ho svou dráždivou povědomostí, a třebaže se s ní chtěl nějak svěřit Margot, nakonec to neudělal. Uvědomoval si, jak hloupě to všechno působí, a nechtěl, aby si myslela, že tu celé dny jen o samotě sedí, vymýšlí si přeludy, aby se vyděsil, a popouští otěže své představitosti, protože nemá nic lepšího na práci.

Rozepnul si košili, hodil ji na podlahu a natáhl se na postel.

Margot skončila s rozplétáním vlasů a svlékla se. Vykročila směrem ke koupelně. „Dám si rychlou sprchu.“

Daniel se zapřel o loket. „To nemusíš.“

Zarazila se a otočila se k němu se zvednutým obočím.

„Líbí se mi to pěkně špinavě.“

Usmála se, přešla k němu a vlezla si do postele. „Líbí se mi, když se ti to takhle líbí.“

Potom v posteli jen tak leželi, vyčerpaní a zpocení. Daniel sáhl po dálkovém ovládní, zapnul televizi a začal přepínat mezi kanály. Margot se k němu přitulila. „Všiml sis,“ řekla nakonec, „že se Tony poslední dobou chová trochu... divně?“

Podíval se na ni. „Jak divně?“

„Nevím. Tajnůstkářsky. Podezíravě. Taky mi přijde, že tráví spoustu času o samotě v pokoji.“

„Kluk? Ve svém pokoji? Sám? Tajnůstkářsky? Podezíravě?“ Daniel se usmál. „Hmmm. Přemýšlím, co tam asi tak může dělat.“

Strčila ho do ramene. „Nech toho.“

„Zkontroluj, jestli nemá ztvrdlé povlečení.“

„Někdy se fakt chováš jako vůl.“

„Promiň, ale tohle je naprosto normální –“

„Není to normální. To se ti právě snažím říct. O tom, co máš na mysli, vím. Nezapomeň, že mu peru prádlo. Ale tohle je něco... jiného.“

„Takže co? Drogy? Krádeže v obchodech? Parta?“

„Nic takového.“

„Tak co?“

„Nevím. Ale je to docela... děsivé.“

Děsivé.

Nic neříkal a předstíral, že se dívá na televizi. Margot se konečně odešla osprchovat, vrátila se, vklouzla za ním pod pokrývku a krátce poté ucítil, jak se jí uvolnilo tělo, ucítil, jak začala pravidelně dýchat, když ji přemohl pravidelný rytmus spánku.

Ještě chvíli počkal, potom se opatrně vymanil ze sevření jejích paží a odsunul se k okraji postele. Pozoroval ji, jak spí, a zlehka se dotýkal jejích vlasů. Byla nesmírně krásná a on s ní byl velice šťastný, ale do mysli se mu vkradla mrazivá

představa, že takto to dlouho nevydrží, a nedokázal ji zapudit. Byla to stejná myšlenka, která ho přepadla už ráno, svíravý, frustrující pocit, že se jí a Tonymu něco stane, a uvědomil si, že opět myslí na ten stín.

Děšivé.

Převalil se na záda, zavřel oči a nutil se na nic nemyslet, nutil se usnout. Trvalo mu to dlouho. V televizi slyšel, jak nějaká talk show přechází do reklam, slyšel, jak reklamy končí, a začíná film.

Někdy v polovině filmu konečně zaklimbal.

Zdál se mu sen. V tom snu byl ten malý stín v jejich domě, on sám seděl paralyzovaný na židli v obývacím pokoji, zatímco stín se proháněl chodbou a pátral po jeho manželce a také po jeho synovi.

KAPITOLA DRUHÁ

LAURIE

Laurie Mitchellová se v zasedací místnosti rozhlédla po dalších vedoucích různých divizí, kteří si svědomitě dělali poznámky do svých zápisníků.

Zasedací místnost.

Spíš místnost, co si na člověka zasedne a dusí ho.

Kradmě se podívala na hodinky. Hoffman pořád něco drmolil o maximalizaci zisků jejich pobočky, pokračoval ve svých nicneříkajících žvástech, které pochytil na nějakém semináři pro hlavouny, a nezdálo se, že by se ve své úmorné tirádě hodlal blížit konci.

Panebože, jak tyhle schůze nesnáší.

Za okny se táhla jasná obloha bez jediného mráčku a Laurie viděla až k zátocce, kde v moři modrého prostoru mezi dvěma sousedícími budovami byla vidět i drobná silueta ostrovu Alcatraz. Znenadání si v duchu položila otázku, co by se stalo, kdyby během jejich schůze udeřilo velké zemětřesení. Zůstala by budova stát, nebo by se zřítíla? Kdyby se zřítíla, letěli by s ní dolů a drtili patra pod sebou, nebo by se celá stavba převrátila a vystřelila je do volného prostoru? Nejpravděpodobnější bylo, že destrukce by byla nahodilá, různé části různých podlaží by se hroutily nebo zůstávaly netknuté, o život by přicházeli ti, kdo by řízením osudu měli tu smůlu, že se nacházeli v nesprávnou dobu na nesprávném místě.

Byly to morbidní představy, ale přinejmenším jí s nimi líp ubíhal čas.

Ještě jednou se v místnosti rozhlédla po svých spolupracovnících a kolezích a nikoliv poprvé si pomyslela, že sem nepatří. Firma Automated Interface ji zaměstnala, jen co dokončila vysokou školu, a po korporátním žebříčku vystoupala na pozici, kterou zastávala už pět let, ale stále měla někdy pocit, že je podvodnice, dítě, které si zkoušelo cizí šaty a nějakým záhadným způsobem dokázalo dospělým nabulíkovat, že je jedním z nich.

Má s těmito lidmi vůbec něco společného?

Ne. Žije ve falešném umělohmotném yuppíkovském světě a osud si s ní zahrál krutou hru v tom smyslu, že shodou okolností má zrovna pro tyhle záležitosti vlohy, že shodou okolností je v téhle práci prostě dobrá.

Vyrůstala úplně jinak, v jednom venkovském městečku jižně od Sanfranciského zálivu, kde stále ještě doznívalo hnutí hippies, a její rodiče ji i Joshe vychovávali v netradičním duchu, učili je úctě k přírodě, kladli důraz na individualitu a všechna ta klíšé alternativní kultury. Posedlost vnějším vzhledem, soustředění na peníze a materiální statky, které tvořily velkou součást života jejích kolegů, jí byly dokonale cizí. Současně s tím uznávala nutnost mezi ně zapadat a nedělalo jí problém nasazovat si masku konformity, kupovat si správné oblečení, objednávat si správná jídla, dělat všechno, čeho je třeba k přiživování uměle stvořeného image úspěšné manažerky. Právě proto tady dnes také seděla.

Bylo zvláštní, jak se život vyvinul. Její rodiče přišli o život při naprosto nepředpokládané a bizarní dopravní nehodě, když byla ve čtvrtáku na střední, a za zdrcujícího truchlení a nezměrného zoufalství se s překvapením dozvěděla, že stačili sepsat poslední vůli a že v ní specificky vyčlenili prostředky pro její a Joshovo univerzitní vzdělávání. Tak přímočarý